

Arrest

nr. 242 790 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2019 dient verzoekende partij voor de vierde keer een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 8 mei 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/11/2019 werd ingediend door:

Naam: Sa. (..) Voornaam: M. (..) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 19.01.1986 Geboorteplaats: Beni Nsar Rr: xxxxxxxxx

Verblijvende te (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 4de keer gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse vader S. M. (..) (RR: xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Er werden reeds eerdere aanvragen gezinshereniging ingediend nl op: Bijlage 19terdd 4/08/2017 met een Bijlage 20 zonder Bevel op dd 2/02/2018, Bijlage 19ter dd 13/03/2018 met een Bijlage 20 zonder bevel op dd 12/09/2018, en Bijlage 19ter dd 21/11/2018 met een bijlage 20 zonder bevel op dd 13/05/2019. Deze werden allen geweigerd op basis van onvoldoende bewijzen ten laste zowel in het verleden als in het heden.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Salarisspecificatie op naam van de Nederlandse referentiepersoon: S., M. (..) (xxxxxxx) tewerkstelling bij VOF ALLA MARCA FOOD ROTTERDAM (Amsterdam): dd 31/01/2020, 31/12/2019, 30/11/2019 (referentiepersoon staat geadresseerd te (..) Rotterdam).*

- Attestation Administrative dd 6/12/2019: n° 843/S.A.A waarin is opgenomen dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen. Dit keer staat bij het attest niet dat het gebaseerd is op de verklaringen van betrokkene, echter het werd in tegenwoordige tijd opgesteld, referentiedata werden niet opgenomen. Derhalve kan het attest enkel van de actuele situatie van betrokkene in Marokko getuigen. Betrokkene is heden geen eigenaar van onroerende goederen. Dit zegt echter niets over de situatie van toen betrokkene nog in Marokko verbleef. Uit zijn oude paspoort blijkt dat hij op 3.05.2017 is ingereisd in Schengen. Zijn onvermogen in zijn land van origine dient te worden aangetoond voorafgaande aan zijn komst naar België. Opvallend aan dit document is ook dat er in is opgenomen dat betrokkene, de 'dochter' van zijn vader is. Dit doet toch wel vragen rijzen rond de zorgvuldigheid, of eerder het gebrek waarmee dit document is opgesteld. In hoeverre kloppen de andere gegevens dan eigenlijk op dit attest. Het kan uiteraard een vergissing betreffen, maar het getuigt niet van zorgvuldigheid.*

- Attestation administrative dd. 6/12/2019, n° 843/S.A.A. waarin is opgenomen dat betrokkene geen inkomen heeft in Marokko. Ook dit attest lijkt te zijn opgesteld in tegenwoordige tijd, waardoor het getuigt van de actuele situatie van betrokkene en niet van zijn situatie voorafgaandelijk aan zijn vertrek naar België/Schengen. Het spreekt voor zich dat betrokkene heden niet over enig inkomen beschikt in Marokko, hij verblijft reeds sinds 2017 in België.*

- Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene periode 2016 - 2017. Deze verzendbewijzen zijn uiteraard enkel relevant voor zover er uit de bijkomende documenten zou blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en daardoor wel degelijk was aangewezen op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien.*

- Verklaring van het OCMW van Antwerpen dd 17/02/2020 dat de referentiepersoon en betrokkene geen financiële steun aanvroegen tot aan de datum van het attest.*

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft

niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Wel integendeel, uit nazicht van de databank DOLSYS blijkt dat betrokkene sinds 11/03/2019 tot heden zelf tewerkgesteld is. Dit betekent dat betrokkene per definitie niet ten laste is van zijn vader in België, gezien hij zelf over een inkomen beschikt.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, in de periode dat hij nog in zijn land van herkomst of origine verbleef, kan niet worden gesteld dat er reeds van in het land van herkomst een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Gezien zijn tewerkstelling sinds maart 2019 kan evenmin worden vastgesteld dat er een afhankelijkheid is van betrokkenen tegenover de referentiepersoon in België.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste Middel : Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet; machtsoverschrijding, en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]".

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr.

76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dat deze motivering overigens afdoende dient te zijn.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen. Die verplichting vloeit nochtans voort uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht. De Dienst Vreemdelingenzaken dient immers, bij het nemen van een welbepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, waarden en interpreteren, maar moet ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen of nadere informatie in te winnen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voornoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen.

Het gegeven dat het recht op privé- en gezinsleven voorzien in artikel 8 EVRM van verzoeker in het gedrang wordt gebracht, wordt door verwerende partij geheel naast zich neergelegd.

Het bestuur dient daarnaast ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onafdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Evenwel legde verzoeker ter vervollediging van zijn dossier de nodige attesten voor waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst niet beschikt over onroerende goederen of over inkomsten. Daarnaast bezorgde hij ook de nodige bewijzen van geldstortingen. Verwerende partij is van oordeel dat de verzendbewijzen van geld "enkel relevant zijn voor zover er uit de bijkomende documenten zou blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst (...)" (stuk 1) Vooreerst toont verzoeker wel degelijk aan onvermogen te zijn in het land van herkomst. Evenwel is dit bewijs niet eens noodzakelijk.

Uw Raad oordeelde immers eerder al dat - in het kader van het aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon - het bewijs van onvermogen bijzaak is.

In zoverre verzoeker niet zou hebben aangetoond onvermogen te zijn (quod non), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon.

Deze actieve ondersteuning blijkt duidelijk uit de voorgelegde stortingsbewijzen die aantonen dat verzoeker voor zijn komst naar België werd onderhouden door zijn vader. Immers, uit de stortingsbewijzen blijkt duidelijk dat er gelden werden overgemaakt aan verzoeker om in zijn onderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeker wenst in deze te verwijzen naar de doelstellingen van art. 3 van de Burgerschapsrichtlijn, met name doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

In ditzelfde arrest wordt verder verduidelijking gegeven omtrent het tijdstip van het ten laste zijn: met name dat de noodzaak tot materiële steun bestaat voor de aanvraag in het land van herkomst.

Het ten laste zijn is een feitelijke situatie, "die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel gesteund wordt door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (...)"

In dit kader is het niet van belang "of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien".

In de bestreden beslissing is verwerende partij verder bijzonder onzorgvuldig wanneer zij eerst stelt dat er een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen betrokkene en referentiepersoon "van in het land

van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag", en verderop stelt dat - gelet op het feit dat betrokkene zelf tewerkgesteld is hij "per definitie niet ten laste is van zijn vader in België, gezien hij zelf over een inkomen beschikt".

Het is voor verzoeker absoluut onduidelijk hoe verwerende partij de periode van ten laste zijn definieert. Verwerende partij zaait verwarring waar zij eerst aanhaalt dat er een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen betrokkene en referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en verderop in de bestreden beslissing de tewerkstelling van verzoeker aangrijpt om het verblijf aan verzoeker te weigeren.

Evenwel moet de burger kunnen rekenen op een vaste beleidslijn van de overheid. Dit is in deze niet mogelijk nu verwerende partij in de bestreden beslissing tegenstrijdige eisen vooropstelt met betrekking tot het ten laste zijn. Dit schendt het vertrouwensbeginsel.

"Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Als rechtmatige verwachtingen kunnen worden beschouwd de verwachtingen die de burger in redelijkheid heeft kunnen puren uit het bestuursoptreden."

Of nog: "Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem kan worden opgevat als een gedrags- of beleidsregel van de overheid."

Bovendien voegt verwerende partij in de bestreden beslissing een extra voorwaarde toe, met name dat verzoeker ook na de opstart van de verblijfsprocedure ten laste moet blijven van de referentiepersoon. Dit is evenwel niet wettelijk bepaald.

Immers stelt het Hof van Justitie in het arrest Jia voormeld duidelijk dat de periode van ten laste zijn zich situeert in het land van herkomst of origine.

Dit wordt trouwens bevestigd in de Mededeling van de Europese Commissie van 2 Juli 2009.

Voor de volledigheid wenst verzoeker nog te benadrukken dat de Europese Commissie in de voormelde Mededeling van 2 juli 2009 bevestigt dat in de Burgerschapsrichtlijn geen voorwaarden zijn vastgesteld "met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de materiële steun".

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de voorwaarde van het ten laste zijn niet wetsconform toepast, en niet nalaat breder te interpreteren dan wordt voorgeschreven door het Hof van Justitie en de Europese Commissie.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennis van de formele motiveringsplicht of voormelde wetsbepalingen vast te stellen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Nederlandse onderdaan indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Nederlandse vader. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse vader.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt voorts geëist dat de situatie van afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst: *“22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”* (zie in die zin arrest Jia, HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007 , punt 37).

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij duidelijk heeft aangetoond dat zij in haar herkomstland geen onroerende goederen bezit of aldaar over inkomsten beschikt. Zij toont wel degelijk aan onvermogen te zijn. Zij stelt evenwel dat dit bewijs niet eens noodzakelijk is aangezien dat bewijs een bijzaak is. Zij wijst erop dat zij actief ondersteund werd door de referentiepersoon zoals dat blijkt uit de voorgelegde stortingsbewijzen die aantonen dat zij onderhouden werd door haar vader.

2.7. Aangaande de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ kan de Raad verwijzen naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband. Het betreft onder meer het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), waarvan de rechtspraak werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Ook moet verwezen worden naar analogie naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), dat stelt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2,

punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, punt 37)."

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een situatie van reële afhankelijkheid bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

2.8. Waar verzoekende partij erop wijst dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is, gaat zij eraan voorbij dat in het arrest Reyes het Hof vaststelt dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst" (pt. 24). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om na te gaan of verzoekende partij wel heeft aangetoond dat zij in het herkomst onvermogen was en daarom afhankelijk was van de geldstortingen van haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien. De verwerende partij heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar onderhoud.

Door enkel te verwijzen naar de door haar voorgelegde documenten maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze of op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat: "• *Attestation Administrative dd 6/12/2019: n° 843/S.A.A waarin is opgenomen dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen. Dit keer staat bij het attest niet dat het gebaseerd is op de verklaringen van betrokkene, echter het werd in tegenwoordige tijd opgesteld, referentiedata werden niet opgenomen. Derhalve kan het attest enkel van de actuele situatie van betrokkene in Marokko getuigen. Betrokkene is heden geen eigenaar van onroerende goederen. Dit zegt echter niets over de situatie van toen betrokkene nog in Marokko verbleef. Uit zijn oude paspoort blijkt dat hij op 3.05.2017 is ingereisd in Schengen. Zijn onvermogen in zijn land van origine dient te worden aangetoond voorafgaande aan zijn komst naar België. Opvallend aan dit document is ook dat er in is opgenomen dat betrokkene, de 'dochter' van zijn vader is. Dit doet toch wel vragen rijzen rond de zorgvuldigheid, of eerder het gebrek waarmee dit document is opgesteld. In hoeverre kloppen de andere gegevens dan eigenlijk op dit attest. Het kan uiteraard een vergissing betreffen, maar het getuigt niet van zorgvuldigheid.*

• *Attestation administrative dd. 6/12/2019, n° 843/S.A.A. waarin is opgenomen dat betrokkene geen inkomen heeft in Marokko. Ook dit attest lijkt te zijn opgesteld in tegenwoordige tijd, waardoor het getuigt van de actuele situatie van betrokkene en niet van zijn situatie voorafgaandelijk aan zijn vertrek naar België/Schengen. Het spreekt voor zich dat betrokkene heden niet over enig inkomen beschikt in Marokko, hij verblijft reeds sinds 2017 in België.*

• *Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene periode 2016 - 2017. Deze verzendbewijzen zijn uiteraard enkel relevant voor zover er uit de bijkomende documenten zou blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en daardoor wel degelijk was aangewezen op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien.*

(..)

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, in de periode dat hij nog in zijn land van herkomst of origine verbleef, kan niet worden gesteld dat er reeds van in het land van herkomst een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Gezien zijn tewerkstelling sinds maart 2019 kan evenmin worden vastgesteld dat er een afhankelijkheid is van betrokkenen tegenover de referentiepersoon in België."

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat onterecht werd geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat – toen zij in Marokko verbleef – zij onvermogen was en aldus op de door de referentiepersoon overgemaakte geldsommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

2.9. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het feit dat de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn omdat de afhankelijkheidsrelatie moet beoordeeld worden in het land van herkomst terwijl de verwerende partij er ook op wijst dat verzoekende partij in België niet ten laste is omdat ze tewerkgesteld is en verwerende partij een extra voorwaarde toevoegt aan de wet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen belang heeft bij deze kritiek omdat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de situatie in het land van herkomst is nagegaan en geoordeeld heeft dat niet blijkt dat er reeds in het land van herkomst een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

2.10. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er bij haar door het bestuur rechtmatige verwachtingen werden gecreëerd die niet werden gehonoreerd.

2.11. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.12. Waar verzoekende partij tenslotte nog de schending aanvoert van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing hiervan een schending oplevert. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM, schending van het recht op privé- en gezinsleven.

Verzoeker wenst in deze te verwijzen naar de doelstellingen van art. 3 van de Burgerschapsrichtlijn, met name doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

Het gezin geniet bovendien een bijzondere bescherming zoals omschreven in art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, "(eigen onderlijning)

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

Verzoeker heeft sedert 2017 de nodige inspanningen geleverd om zijn leven in België uit te bouwen. Hij bouwde hier een vriendenkring op, zocht en vond werk, en leverde ernstige inspanningen om zich te integreren.

De bestreden beslissing behelst dan ook ongetwijfeld een inmenging in zijn rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het gezinsleven van verzoeker, het recht van verzoeker op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat.

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het criterium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Verzoeker erkent de wettelijke grondslag van de inmenging in zijn gezinsleven, doch stelt dat er in casu geen sprake kan zijn van een legitiem doel. Bovendien vormt de aanwezigheid van verzoeker in België geen schending van de fundamentele mensenrechten van andere individuen.

Ondergeschikt, indien uw raad besluit dat deze inmenging een legitiem doel beoogde, stelt verzoeker dat er hoegenaamd geen sprake is van enige proportionaliteit.

Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation." (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen "relevant en voldoende" waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager.)

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

2.15. Verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven in België.

2.16. Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, wijst de Raad erop dat, wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, de Raad in de eerste plaats nakijkt of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "gezinsleven" niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat verzoekende partij geen afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon heeft aangetoond.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden tussen meerderjarige kinderen en ouders of verwanten worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse vader.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Nederlandse vader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse vader niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

In de mate dat verzoekende partij met haar verwijzing naar haar vrienden- en kennissenkring, haar werk en haar verblijf sinds 2017 doelt op haar privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij steeds illegaal in België heeft verbleven, minstens slechts in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvragen werd toegelaten om op het grondgebied te verblijven en te werken. Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat in haar geval sprake is van uitzonderlijke omstandigheden.

2.17. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER